

Мюсюлмани, догдѣто не ги придружимъ на бойното поле въ защита общото ни отечество. Убѣждението на събратіята ни Мюсюлмани, чи ній сме въ всѣко отношение по-долни отъ тѣхъ, никоги нѣма да изчезне, догдѣто мислятъ, чи само тѣ проливатъ кръвта си за общото ни отечество, а ній безсрамно ся искупуваме; при това, и трагическитѣ сѣѣни, като убійства, обири и обезчестяванія никоги нѣма да ся прѣкратятъ.

Прочее, истински защитници на Отоманската Държава и вѣрни подданици на Августѣйшіатъ ни Императоръ, ній смиренно поднасями настоящето си прошеніе предъ Ваше Высочество, като убѣдително ся надѣвами, чи просбата ни не ще остане безъ удовлетворителенъ отзивъ, и милосърднитѣ извори на вашето сърдце изобилно ще ся излѣятъ върху изпълнението на нашето желаніе, което е, мислимъ, едничкото срѣдство за благосъстоянието и напредокатъ на вашитѣ смирени подданици и на Отоманската Държава — общото ни отечество.

Габрово, 30 Декемвріа 1875.

Най вѣрнитѣ и смиренитѣ подданици на Н. И. В. Султана, жителитѣ отъ Габровската Кааза, отъ Търновскій Санджакъ въ Дунавската областъ.

(Слѣдватъ печатитѣ на 23 махали)*).

Това прошение съ точенъ прѣводъ на турски се поднесе на великия везиръ отъ самия стопанинъ и редакторъ на в. „Вѣкъ“, придруженъ отъ поменуванія въ габровското писмо *Нано Трифоновъ*. Великиятъ везиръ,

*) Тази часть отъ ръкописа бѣше вече въ печатницата, когато въ ръчїѣтъ на автора на тия спомени попадна токо що издадена „Историята на града Габрово и Габровскитѣ възстания отъ Хр. и П. Габенски“, въ страници 119—122 на която история е помѣстено и това прошение заедно съ протокола на събранието (30 декемврия 1875), въ което се рѣшило да се приготви таквъзъ едно прошение.